

Chương 273: Động Phòng Cùng Charlotte (2) - Sức Mạnh Của [Linh Ngôn] Và Niềm Tin Vào Người Thân Yêu

(Số từ: 4287)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

1:38 AM 04/04/2023

Thời điểm tôi tỉnh dậy là vào khoảng buổi chiều.

Temple cũng nằm ngoài câu hỏi ngày hôm nay.

Hai ngày liên tiếp vắng mặt.

Charlotte đã viện cớ cho sự vắng mặt của tôi nên cô ấy bảo tôi đừng lo lắng.

Cô ấy cũng đã xóa hồ sơ nhập cung của tôi.

Thay vì vui mừng vì sự an toàn của mình và thực tế là thể lực cố gắng nuốt chửng cô đã giảm bớt, Charlotte ngay lập tức nghĩ về những gì cô phải làm tiếp theo và tiếp tục với những nhiệm vụ đó.

Từ bỏ mọi thứ, chỉ để tiếp tục ngay lập tức khi tình hình thay đổi.

Đó là một kinh nghiệm khá đặc biệt.

Người của Cung Điện Mùa Xuân kín tiếng, nên việc tôi đến đây sẽ không bị thế giới bên ngoài biết đến. Điều đó đang được nói, tôi đã không đi lang thang xung quanh cung điện.

Tôi chỉ ở trong phòng ngủ của Charlotte.

Tôi gật đầu khi Charlotte nói rằng có thể trở về và cô ấy sẽ quay lại Temple vào ngày mai.

"Tuy nhiên, anh nên để mắt đến em thêm một ngày nữa."

"..."

Charlotte nhìn tôi chăm chú.

"Ý anh là, anh sẽ ở trong phòng ngủ của em thêm một ngày nữa sao?"

"Đúng roài."

"Reinhardt, em thực sự biết ơn anh, và em thừa nhận rằng anh là một người rất quý giá đối với em. Nhưng điều này không phải là quá trơ trẽn sao?"

‘Anh có nghĩ rằng đây là phòng của mình chỉ vì anh ngủ ở đây trong một ngày không?’

Charlotte có vẻ sửng sốt.

"À, đó là điều không thể tránh khỏi vì sự an toàn của thân thể cao quý của em."

"Anh tại sao lại nói như vậy nữa hả!"

Tôi tự tin tuyên bố rằng tôi sẽ ngủ trong phòng của cô ấy và rời đi.

Mặc dù đó là vì một lý do quan trọng, nhưng nó cảm thấy hơi thô lỗ.

Nhưng ngay cả khi tôi quay lại Temple hôm nay, các lớp học đã kết thúc rồi. Tôi muốn theo dõi tình trạng của Charlotte thêm một ngày nữa.

Nếu không có gì xảy ra hôm nay, có thể an toàn khi cho rằng mọi thứ sẽ ổn trong thời điểm hiện tại.

Charlotte, nhận ra rằng lời nói của tôi có lý, đã không đuổi tôi ra ngoài. Tuy nhiên, khi tôi bị thương và không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nằm trong phòng ngủ của cô ấy là một chuyện, nhưng bây giờ tôi lại trơ trẽn như vậy, cô ấy thấy thật khó tin.

"...Được thôi. Vậy em sẽ ngủ trong phòng dành cho khách."

"Ý em là như thế nào?"

Trước những lời của Charlotte, tôi lắc đầu.

Cô ấy đang cố nói gì vậy?

"Anh ở lại đây thêm một ngày để theo dõi tình trạng của em, nhưng nếu em ngủ bên ngoài thì có ích gì? Chúng ta nên ngủ trong này."

Nghe tôi nói, môi Charlotte run lên. Sắc mặt cô dần tái nhợt.

"A-anh... Anh đang nói rằng anh sẽ ngủ với em sao?"

KHÔNG!

Tại sao nó lại như vậy!

"Chúng ta có thực sự phải nói như vậy không? Anh chỉ cần đảm bảo rằng không có vấn đề gì xảy ra với em khi em đang ngủ!"

"EM... Em hiểu điều đó, nhưng..."

Charlotte dường như run rẩy, như thể cô ấy chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ phải đối mặt với một yêu cầu như vậy.

"Anh làm gì sai chứ? Anh chỉ xem thôi đúng không?"

"Tại sao lại nhìn người khác ngủ mà không tự đi ngủ đi!"

"Vì vậy, nếu anh ngủ, đó là một vấn đề, và nếu anh không ngủ, nó vẫn là một vấn đề? Em muốn anh làm gì? Em là một người hài hước, phải không?"

"B-buồn cười...?"

Charlotte dường như bị chấn động tinh thần bởi những nhận xét thẳng thừng của tôi.

Bằng cách nào đó.

‘Tại sao em phải nghe điều này?’

Phản ứng này chứng tỏ rằng cả Harriet và Charlotte đều có phẩm chất cao. Trên thực tế, Charlotte hẳn đã lớn lên và nhận được sự đối xử tôn trọng hơn nữa.

Trên tất cả, Harriet đã quen với hoàn cảnh, và do đó, cô ấy thường để mọi thứ trượt dài. Nhưng Charlotte vẫn còn thiếu khả năng miễn dịch nên phản ứng của cô ấy khá thô.

"Này, thứ đó... trả lại đi. Anh thật đáng sợ."

Charlotte dường như muốn chiếc trâm mà cô ấy đã tặng cho tôi.

Có lẽ cô ấy lo lắng rằng tôi có thể lén vào trong khi cô ấy ngủ, kiểm tra xem cô ấy có ổn không, rồi rời đi, làm điều gì đó kỳ lạ như vậy.

"Lấy lại những gì mình đã cho là điều tồi tệ nhất, và em có nghĩ rằng anh sẽ để em lấy lại không?"

"Không, đừng! Trả lại! Trả lại đây! Hừ, em không nên đưa nó cho anh màaaa!"

Charlotte và tôi chơi đuổi bắt trong căn phòng ngủ rộng rãi khá lâu.

Cuối cùng, Charlotte trở nên mệt mỏi và suy sụp.

"Hộc... hà hà... hộc... E-em... N-nên... T-tập thể dục... V-và cải thiện... S-sức chịu đựng của mình..."

Kiệt sức, Charlotte trừng mắt nhìn tôi khi cô ấy ngồi xuống sàn phòng ngủ.

"Vậy thì em cũng nên tập thể dục đi."

"Anh là tệ nhất, thật đấy!"

Charlotte hét lên như thể cô ấy thực sự khó chịu.

Nghĩ rằng có ai đó có thể khiêu khích công chúa.

Ngoài Bertus, tôi có thể là người duy nhất trên thế giới.

Cuối cùng, tôi quyết định ở lại thêm một ngày nữa, ở lại phòng ngủ của Charlotte.

Charlotte có vẻ bồn chồn.

Chà, dù vậy, tôi sẽ ngủ trên ghế sofa; cô ấy có thực sự cần phải căng thẳng như vậy không?

Quả thật, lớn lên trong sự xa hoa, chắc hẳn cô ấy chưa từng trải qua tình huống như thế này bao giờ.

Tất nhiên, hoàn cảnh trong Lâu đài của Ma vương hẳn phải khủng khiếp hơn nhiều, nhưng điều đó khác với điều này.

Những người hầu mang thức ăn đến cho chúng tôi, và tất nhiên, tôi vẫn ở ỉn. Charlotte nói với họ rằng cô ấy không cần bất kỳ sự trợ giúp nào và yêu cầu thêm thức ăn.

Tôi đã nghĩ rằng sau khi nhịn đói cả ngày, tôi có thể ăn rất nhiều, nhưng thay vào đó, tôi lại ăn ít hơn vì đói.

Charlotte nhìn thức ăn còn lại và nhìn tôi chăm chăm.

"Không ăn nữa có sao không?"

"Em không thể ăn nhiều khi mình đang đói được."

"Phải rồi."

Chắc hẳn Charlotte cũng biết điều đó.

Bữa tiệc xa hoa tại sở chỉ huy của Lực lượng Đồng minh sau một thời gian dài bị bỏ đói.

Biểu hiện của Charlotte trở nên hơi đăm chiêu và buồn bã khi cô ấy dường như nhớ lại khoảng thời gian đó.

Sau bữa tối.

Vì tôi chỉ ở trong phòng ngủ nên đêm đến không có nhiều việc phải làm.

Charlotte bồn chồn như một chú cún con cần được giải tỏa. Cô ấy dường như muốn làm gì đó, cố gắng đứng dậy nhưng lại do dự và ngồi xuống.

Tại sao cô ấy lại như thế này?

Cuối cùng, Charlotte dường như đã quyết định và đứng dậy.

"Ừm, em đi ra ngoài một chút."

"Đi đâu thế?"

"Đến phòng khác..."

"Anh đã bảo em nên ngủ ở đây mà, phải không? Em nghĩ anh sẽ ở đây luôn sao? Hôm nay anh chỉ muốn kiểm tra em thôi, được chứ?"

Trước lời nói của tôi, Charlotte lườm tôi.

"Không phải đâu, ý em là... em cần đi tắm!"

Ah.

Có phải cô ấy cảm thấy xấu hổ vì cô ấy tắm trong phòng ngủ và tôi thì đang ở đây?

"Sao phải sang phòng khác tắm?"

"Anh... anh sẽ nghe thấy tiếng nước..."

Mặt Charlotte đỏ bừng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Làm thế nào tôi nên mô tả sự nhay cảm này?

Có người nghe thấy tiếng tắm của cô ấy thực sự không ồn sao?

Đó có phải là cảm giác của một cô gái ở độ tuổi của cô ấy không? Tôi thực sự không biết.

Dù sao, vào thời điểm có người đến tắm, chẳng phải không thành vấn đề sao?

Chẳng lẽ tự nhiên mà cô lại lo lắng như vậy?

Tôi... tôi không biết...

Tôi không biết điều gì đúng hay sai trong trường hợp này!

"...Chà, anh cho rằng đây không phải là nhiệm vụ của mình để nói cho em biết phải làm gì. Hãy tự mình tìm hiểu."

"Em không nên được bảo phải làm gì ngay từ đầu! Ugh!"

Bực mình, Charlotte xông ra khỏi phòng ngủ.

Khi Charlotte đi tắm, tôi tận dụng cơ hội để tắm rửa trong phòng tắm riêng.

Nó khá rộng rãi, nhưng tôi không buồn bước vào bồn tắm.

Sau khi rửa mặt, tôi nhận ra một điều.

Tôi không có quần áo để thay.

Đồng phục học sinh của tôi, vấy máu và rách nát, đã bị vứt bỏ, và tôi đang mặc một thứ gì đó giống như bộ đồ ngủ được mua từ đâu đó.

Không thể rời khỏi phòng tắm, tôi tự hỏi phải làm gì khi một lúc sau, Charlotte trở lại.

Có lẽ nghe thấy tiếng nước, giọng nói của Charlotte vọng đến tôi từ bên ngoài cửa phòng tắm.

"Là anh, anh đang tắm trong phòng tắm của em ư?"

"Em không tắm sao?"

"Ừ, ừ... ugrrrrrr..."

Charlotte dường như đang giậm chân, không chắc cô ấy đang bực mình hay vì điều gì khác.

Tại sao tôi không thể sử dụng nó? Rốt cuộc, tôi thậm chí không thể rời khỏi phòng ngủ của Charlotte.

"Dù sao anh cũng không có quần áo để thay."

"...Huh?"

"Mang cho anh ít quần áo đi."

"...Huh?"

Charlotte dường như chưa bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ nghe thấy một yêu cầu như vậy, và trong một lúc, không có phản hồi nào.

Mặc dù vậy, không phải hơi quá khi yêu cầu công chúa lấy quần áo cho tôi sao?

Nó thậm chí không phải về việc cô ấy là một công chúa; hỏi xin quần áo của ai đó khi đang sử dụng phòng tắm của họ thật là rác rưởi.

Khi tôi đang cân nhắc điều này,

"...Em đã đặt chúng ở cửa."

Charlotte nói với giọng truyền tải nhiều cảm xúc phức tạp.

Cung điện không chỉ có đầy quần áo của phụ nữ.

Ban đầu, khi tôi bất tỉnh, Saviolin Tana đã tìm cách lấy quần áo từ đâu đó cho tôi mặc.

Sau một hồi náo động,

Cả Charlotte và tôi đều mặc đồ ngủ.

...Nếu ai đó phát hiện ra chuyện này, nó sẽ là một vụ bê bối lớn. Bất kể hoàn cảnh nào, đó là một công chúa và một tên ăn xin ở chung phòng.

Tuy nhiên, điều này đã xảy ra do tình huống độc đáo của chúng tôi.

Tôi ngồi trên chiếc ghế bập bênh trong phòng ngủ của Charlotte, trong khi cô ấy nằm trên giường.

"...Anh định ngủ như vậy à?"

"KHÔNG?"

"Sau đó, ở... trên giường ư?"

Giọng của Charlotte rõ ràng là bối rối.

Cô ấy có vẻ như sẽ miễn cưỡng nhường chỗ nếu tôi khẳng khái đòi ngủ trên giường.

"Có gì to tát đâu? Mới hôm trước chúng ta ngủ chung giường, thậm chí còn không chạm vào nhau."

"Đó, đó chỉ là một cách nói bóng bẩy thôi! Thực tế không phải như vậy!"

Charlotte hét lên, bối rối.

Nhưng có ổn không khi cô ấy ồn ào như vậy?

Cách âm khá đáng tin cậy. Nếu không nhờ [Sức mạnh siêu nhiên] của tôi, tôi đã không thể nghe lén những cuộc trò chuyện trong phòng.

Charlotte của ngày trước dường như đã buông bỏ tất cả.

Đó là lý do tại sao cô ấy nói chuyện với tôi về nhiều thứ khác nhau, chia sẻ những bí mật quan trọng và thậm chí đưa ra những nhận xét không cần thiết.

Tuy nhiên, giờ đây đã thoát khỏi nguy hiểm, Charlotte bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

Có lẽ đó là vì cô ấy có thể một lần nữa xem xét khái niệm sống.

Điều đó sưởi ấm trái tim tôi một cách khó hiểu.

"Có chuyện gì với biểu cảm kỳ lạ đó vậy...?"

Charlotte, mặt đỏ bừng, kéo chăn lên che nửa mặt.

"À, dù sao đi nữa! Anh định ngủ trên giường thật sao?"

Chẳng lẽ là bởi vì nàng xuất thân cao quý sao? Cô ấy có vẻ khá quan tâm đến những điều như vậy.

"Anh sẽ không ngủ."

"...Huh?"

"Anh ở đây để đảm bảo rằng em không sao; làm sao anh có thể ngủ được? Đừng lo lắng. Anh sẽ không nhìn chăm chăm vào mặt em hay làm bất cứ điều gì tương tự."

Ngồi khoanh tay trên chiếc ghế bập bênh, tôi thẫn thờ nhìn lên trần phòng Charlotte.

Tôi có thể có ý định gì khác?

Tôi chỉ cần chắc chắn rằng Charlotte được an toàn.

Tôi chỉ cần biết nếu không có gì xảy ra từ bây giờ.

"...Anh không mệt à?"

"Anh đã tiêu thụ bảo vật trong số các kho báu, Tiên dược. Sẽ là lạ nếu anh không ổn. Đừng lo lắng về điều đó. Thức một ngày cũng chẳng là gì cả."

Tôi nói điều này, hy vọng làm cho cô ấy cảm thấy bớt tội lỗi hơn bằng cách nói chuyện kỳ lạ.

"Chà, chỉ là... nếu anh muốn... anh có thể ngủ ở đầu bên kia..."

"Nếu anh ngủ, anh sẽ ngủ trên ghế sofa, vì vậy đừng lo lắng về điều đó."

"..."

Trong một lúc, Charlotte im lặng.

Tuy nhiên, có lẽ để nhường chỗ cho tôi, cô ấy trượt từ giữa giường ra sát mép, chừa đủ khoảng trống cho tôi nằm xuống ở đầu giường đối diện.

Bằng cách di chuyển ra rìa, cô ấy cũng tiến lại gần tôi, người đang ngồi cách khá xa trên chiếc ghế bập bênh.

Chiếc ghế không được đặt đối diện với Charlotte mà song song với cô ấy.

Tôi đang ngồi, và Charlotte đang nằm.

Chúng tôi đã ở bên cạnh nhau.

Tôi đang ngồi cạnh Charlotte.

"Reinhardt."

"Hửm?"

"...Em không hiểu. Tại sao anh làm tất cả những điều này cho em?"

"Hoàng tộc nên được đối xử với sự tôn trọng. Đó là điều tự nhiên, phải không?"

"Và anh không làm điều này chỉ vì em là một công chúa."

"..."

Có rất nhiều người sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình cho Charlotte chỉ vì cô ấy là công chúa.

Nhưng dù có nhìn thế nào đi chăng nữa, tôi dường như không phải là một trong những người đó.

Tôi không cố gắng cứu cô ấy bằng cách liều mạng chỉ vì địa vị của cô ấy.

Tại sao.

Tại sao lại như vậy.

Charlotte có vẻ tò mò.

"Chỉ cần nghĩ về nó như một cái gì đó như thế."

Không thể giải thích điều không thể giải thích được, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài nói ra điều đó.

Tôi không nhìn vào mặt Charlotte.

Có vẻ như cô ấy đang nhìn tôi.

Như thể đã quyết định, Charlotte thận trọng mở miệng.

"Ma Vương... hắn đã làm gì đó với em."

"...Là vậy sao?"

Đó hẳn là một bí mật được giữ kín từ lâu.

Khoảnh khắc một điều như vậy được tiết lộ, tất cả những gì cô ấy có sẽ biến mất, đó là lý do tại sao cô ấy giữ bí mật cho đến bây giờ. Cô ấy sẽ không thể nói với bất cứ ai.

Charlotte nói về điều mà tôi chỉ mới đoán được.

"Em không biết nó là gì... nhưng nó vô cùng đau đớn và kinh hoàng. Cảm giác như thể không phải cơ thể mà là linh hồn em đang đau đớn."

"..."

Không thể đồng cảm với những lời của Charlotte, tôi chỉ lắng nghe trong giây lát.

“Em không thể hiểu nó là gì. Ngay cả bây giờ... em cũng không hiểu hết chuyện gì đã xảy ra với mình. Tuy nhiên... sau đó, em bị giam giữ ở nơi sâu như ngục tối của lâu đài Ma Vương. Bị bắt cóc... cùng với những người khác.”

“ ... ”

Giọng Charlotte ngày càng run. Có vẻ như cô ấy đang cố gắng tiết lộ điều gì đó mà cô ấy ngại thảo luận.

“Reinhardt.”

"Vâng."

“Em có thể... nắm tay anh được không?”

Tôi đưa tay ra và Charlotte nắm lấy.

Lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Có phải nó rất đau đớn để nói về nó? Những gì có thể đã xảy ra?

Trong khi nắm lấy tay tôi, Charlotte hít một hơi và nói.

“Mọi người đã chịu đói quá lâu rồi.”

“ ... ”

“Tất cả mọi người ở đó, trong một thời gian dài như vậy, phải chịu đựng với lượng thức ăn và nước uống khan hiếm. Và khi chiến tranh leo thang, họ chẳng cung cấp gì cho bọn em cả.”

“ ... ”

“Mọi người... đã quá lâu... không có gì để ăn.”

“Charlotte.”

Tôi chăm chú nhìn Charlotte.

Đôi mắt cô đã rưng rưng.

“Nếu khó nói, em không cần phải ép buộc mình.”

“ ... ”

“Thực ra, đừng nói về nó.”

“ ... ”

"Dừng lại. Nó quá đau đớn cho em."

Tôi đã có thể hiểu những gì đã xảy ra chỉ bằng cách đề cập đến nó.

Từ giọng nói sợ hãi và kinh hoàng, đầy tội lỗi của Charlotte, người ta có thể phỏng đoán những tình huống khủng khiếp.

Những người đã bị phá vỡ thành từng mảnh bởi một cái gì đó vô hình.

Bởi vì tôi nhớ lại cảnh kinh hoàng đó.

Tôi biết rằng bây giờ, Charlotte không cố nói về việc ăn thịt đồng loại của mình mà nói về những sự kiện xảy ra sau đó.

Khi tôi bảo cô ấy đừng nói, cô ấy bật khóc.

“Nếu không có em... nếu không có em... thì mọi người đã có thể sống sót. Tất cả bọn họ. Nếu họ không dành cho em. Nếu em không ở đó... tất cả là tại em... mẹ, mẹ... mẹ ơi...”

Những lời như vậy.

Charlotte chưa bao giờ nói chúng với bất kỳ ai trước đây.

Mặc dù mọi người đều biết rằng cô ấy đã phải chịu đựng dưới bàn tay của Ma vương.

Tôi cảm thấy rằng cô ấy đang kể cho tôi nghe câu chuyện này lần đầu tiên.

Nếu không, cô đã không đau đớn thú nhận tội lỗi của mình, vừa khóc vừa kể lại câu chuyện của mình.

Tôi không đưa ra bất kỳ lời an ủi, cảm thông hay biện minh nào.

Tôi chỉ nắm chặt tay Charlotte.

“Hic! Hức hức! Khịt! hic....”

Charlotte cũng nắm chặt tay tôi khi cô ấy khóc.

Trong một thời gian rất dài.

Sau khi bình tĩnh lại, Charlotte chia sẻ với tôi mọi chuyện đã xảy ra.

Có hai nhóm người biết về khả năng của Charlotte.

Đầu tiên, những người biết về [sức mạnh siêu nhiên] của cô ấy để [điều khiển bóng tối].

Thứ hai, những người biết rằng khả năng của cô là kết quả của sự dày vò của Ma vương.

Nhóm thứ hai chỉ bao gồm Dyrus, Saviolin Tana, Thị vệ Cung điện Mùa xuân và chính Hoàng đế.

“Còn Bertus thì sao?”

“Em hy vọng anh ấy không biết... nhưng em nghĩ anh ấy biết. Có khả năng là anh ấy chỉ mới phát hiện ra nó gần đây.”

Bản thân sức mạnh [điều khiển bóng tối] đã rất độc ác và đáng sợ. Do đó, nó có thể dễ dàng biến thành một điều gì đó tiêu cực nếu người cô muốn.

Charlotte đã tìm cách kiểm soát hoặc loại bỏ sức mạnh của mình. Đó là lý do tại sao cô ấy tìm kiếm một bậc thầy phong ấn.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực của cô đều vô ích, và khi sức mạnh của Charlotte tăng lên, nó bắt đầu ăn mòn cô.

Chứng mộng du.

Đến một lúc nào đó, Charlotte bắt đầu thấy mình ở những nơi xa lạ vào giữa đêm.

"Có lẽ nào... lần đó?"

Chỉ sau đó tôi mới nhớ lại cảnh Charlotte đi chân trần trong hành lang của biệt thự trong một nhiệm vụ nhóm lúc nửa đêm.

"Đó là lần đầu tiên."

Về ngoài của Charlotte hồi đó thực sự có vẻ kỳ quặc.

Cô ấy nói rằng không có sự cố nào trong một thời gian sau đó.

Nhưng sau đó, trong ký túc xá của Temple, Charlotte đã trải qua một giai đoạn khác.

Sau sự cố ở ký túc xá của Temple, Charlotte cảm thấy rằng đây không phải là một vấn đề bình thường và bắt đầu sống trong Cung điện mùa xuân.

Mộng du tiếp tục và trở nên thường xuyên hơn.

Cuối cùng, cô được cho là đã đi lang thang trong cung điện, chìm đắm trong sức mạnh của mình và bị bao phủ bởi bóng tối. Thậm chí sau đó, nó có vẻ ổn.

Mặc dù bất tỉnh và không thể nhớ bất cứ điều gì, cô ấy đã không tấn công bất cứ ai, và khi Dyrus và thị thần dẫn cô ấy trở lại phòng ngủ của mình, cô ấy đã không chống cự.

Nhưng đến một lúc nào đó, cô ấy bắt đầu xuất hiện và biến mất khắp cung điện mà không hề mở bất kỳ cánh cửa nào.

Sau đó, một ngày nọ, cô tấn công và giết chết một người hầu.

Charlotte không thể nhớ bất cứ điều gì.

Nhưng cô cảm thấy rằng đã quá muộn, và mọi thứ đã kết thúc.

Cô yêu cầu Hoàng đế giết cô.

Nhưng Hoàng đế từ chối.

Thay vào đó, ông gửi Saviolin Tana đến Cung điện Mùa xuân và giảm thiểu số lượng người trong cung điện.

Cho đến khi họ tìm ra cách đối phó với tình hình.

Hoàng tộc không thể tìm ra giải pháp.

Dù không chắc chắn nhưng tôi tin rằng nếu tôi không ở đó thì Charlotte đã không trở về sau ngày hôm kia. Ngày hôm đó là giây phút cuối cùng.

Nếu là sau ngày hôm đó, Saviolin Tana sẽ chết, và Charlotte cuối cùng sẽ phải đối mặt với cái chết theo lệnh của Hoàng đế.

Cuối cùng, nếu không có tôi, Charlotte đã chết như vậy.

"Ngủ làm em sợ."

"Anh có thể hiểu được."

"Nhưng ngay cả khi em không ngủ, em vẫn sẽ bất tỉnh. Em biết rằng giấc ngủ không phải là vấn đề, nhưng... em chỉ sợ hãi nó."

Bàn tay của Charlotte không còn truyền đạt nỗi sợ bắt nguồn từ mồ hôi lạnh.

Chỉ có nhiệt độ cơ thể ấm áp của cô được truyền đến.

"Reinhardt."

"Anh đang nghe đây."

"Em nghĩ rằng mình có thể ngủ ngon lần đầu tiên sau một thời gian dài."

Nói xong, Charlotte nhắm mắt lại.

"Anh rất vui vì điều đó."

Tất cả những gì tôi có thể làm là nói ra những lời đó.

"Reinhardt."

"Anh nghe đây?"

"Anh có thể nói với em là sẽ không có chuyện gì sẽ xảy ra không?"

Tôi nhìn Charlotte chăm chú.

Với sức mạnh [Linh Ngôn] của mình.

"Sẽ không có chuyện gì xảy ra."

"Được rồi."

Với đôi mắt nhắm nghiền, Charlotte gật đầu.

"Em sẽ tin điều đó."

Với nụ cười nhạt trên môi, Charlotte dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi lặng lẽ lắng nghe tiếng thở đều đặn của Charlotte.

Tôi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt yên bình của Charlotte khi cô ấy ngủ.

Và sau đó.

[Mở khóa thành tích đặc biệt - Bước ngoặt trong lịch sử]

[Một nhân vật chính không nên tồn tại trong dòng thời gian ban đầu (Charlotte de Gradias) đã sống sót.]

[Tương lai đã thay đổi đáng kể.]

[Bạn đã đạt được 1.000 điểm thành tích.]

Thông báo xuất hiện, giống hệt như trong phần mở đầu.

Có vẻ hơi muộn, nhưng tại sao thông báo này lại xuất hiện bây giờ?

Không phải thông báo này phải xuất hiện sau trận chiến đêm trước sao?

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Charlotte đang ngủ. Nắm chặt tay tôi, em ngủ với vẻ thanh thản.

Tối nay.

Có vẻ như việc tôi đứng canh ở đây có ý nghĩa gì đó cho đến khi Charlotte có thể chìm vào giấc ngủ một cách an toàn.

Mặc dù tôi không thể hiểu được ý nghĩa đó.

Miễn là không có gì xảy ra, tôi quyết định không tò mò về những gì có thể xảy ra.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Em sẽ được an toàn.

Anh sẽ chắc chắn về điều đó.
Với sức mạnh của [Tự đề xuất].
Với sức mạnh của [Linh Ngôn] của tôi.
Trong thâm tâm, tôi tiếp tục.
Tôi đã tin và tuyên bố vô số lần.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading